

Які ж ви щасливі!

Василь Сухомлинський

Сьогодні до школи вперше прийшли малюки.

Завтра їм починати навчання, а сьогодні їх привели матері познайомити з учителем.

Матері пішли додому. Діти залишилися з учителем на зеленій галявині, під високою липою.

Старий учитель Іван Пилипович сьогодні зустрічає десяте покоління своїх вихованців. Доведе оцих малюків до четвертого класу, і сповниться сорок років його роботи в школі.

Ласкаві, привітні очі дивляться в чорні, сині, сірі, блакитні оченята своїх вихованців. Малі усміхаються.

— Діти, ви не бачили, як задовго до світанку сходить ранкова зоря? — питає Іван Пилипович, і його лагідна усмішка викликає в малечі таку ж теплу усмішку.

— Ні, не бачили, — відповідають діти.

— А не бачили, як соловейко п'є росу?

— Ні, не бачили...

— А як джміль чистить крильця на квітці, в якій він спав уночі?

— Не бачили...

— А не бачили, як весела комашка — сонечко — в теплий зимовий день виглядає спросоння з-під кори: чи не прийшла весна?

— Не бачили...

— Які ви щасливі, діти... — сказав Іван Пилипович. — Щасливі, бо вам є що бачити. Щасливі, бо вас чекає багато прекрасного.

Я поведу вас на берег ставка, і ви побачите як сходить ранкова зоря.

Ми затамуємо дихання й побачимо, як соловейко, прокинувшись, п'є краплину роси.

Прийдемо на світанку до великої гарбузової квітки й застукаємо там ледачого джмеля, який щойно прокинувся й чистить крильця.

Підемо до нагрітого сонцем стовбура й побачимо, як сонечко виглядає з-під кори й дивується: що ж це воно таке — жарко вже спати, а надворі сніги лежать...

Ви щасливі, діти, бо все це побачите...